

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.838 van 28 februari 2018
in de zaak A. 218.265/VII-39.601.**

In zake : 1. Michel DESMET
 2. Madi LAMBRECHTS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Thierry Taffijn
 kantoor houdend te 1700 Dilbeek
 Ninoofsesteenweg 244
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Alsenoy
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
de BVBA HEREMANS M.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gregory Vermaercke en Frederick Hallein
kantoor houdend te 8200 Brugge
Dirk Martensstraat 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 februari 2016, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 november 2015 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 22 juli 2015, houdende het verlenen aan de BVBA Heremans M. van de milieuvergunning

voor het exploiteren van een inrichting voor de opslag en sortering van niet gevaarlijk afval, gelegen aan de Scheibeekstraat te Herne, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 234.457 van 21 april 2016 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2018.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Taffijn, die loco advocaat Thierry Taffijn verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Frederick Hallein, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij, die grond- en afbraakwerken uitvoert, dient op 1 mei 2015 een milieuvergunningsaanvraag in voor het exploiteren van een stal- en tankplaats voor bedrijfsvoertuigen en voor het sorteren en de tijdelijke opslag binnen een loods van afvalstoffen afkomstig van de afbraakwerken.

3.2. Bij besluit van 22 juli 2015 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne de gevraagde milieuvergunning. Op dezelfde dag wordt ook de stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van een keermuur verleend.

3.3. Tegen deze beslissing stellen de verzoekende partijen bestuurlijk beroep in bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

3.4. In graad van beroep wordt advies uitgebracht door:

- a) de Directie Ruimte op 11 september 2015 (voorwaardelijk gunstig);
- b) de afdeling Milieuvergunningen op 2 oktober 2015 (beroep deels gegrond verklaren, de beslissing van het college van burgemeester en schepenen bevestigen, doch mits aanvulling van de bijzondere voorwaarden);
- c) de Provinciale Milieuvergunningscommissie op 7 oktober 2015 (beroep deels gegrond verklaren, de beslissing van het college van burgemeester en schepenen bevestigen, doch mits aanvulling van de bijzondere voorwaarden).

3.5. Met een besluit van 19 november 2015 verklaart de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant het beroep gedeeltelijk gegrond. Er wordt een bijkomende bijzondere vergunningsvoorwaarde opgelegd en de beroepen beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne wordt voor het overige bevestigd.

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Excepties nopens de tijdigheid van het beroep

4. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partijen verwijzen naar de bestreden beslissing van 19 november 2015, maar tegelijk naar de datum van verzending van het verzoekschrift op “4.12.2015”, terwijl dit verzoekschrift op 2 februari 2016 is gedagtekend en door de Raad van State is ontvangen op 3 februari 2016.

5. De tussenkomen partij wijst van haar kant op een tegenstrijdigheid in het verzoekschrift tot nietigverklaring in zoverre tegelijk wordt gesteld dat het verzoekschrift ter post is aangeboden op 4 december 2015, terwijl het de datum van 2 februari 2016 draagt.

6. In hun memorie van wederantwoord verklaren de verzoekende partijen dat zij het bestreden besluit hebben ontvangen op 4 december 2015 en dat het beroep tot nietigverklaring werd ingesteld op 2 februari 2016.

Beoordeling

7. Er wordt niet betwist dat de kennisgeving van het bestreden besluit heeft plaatsgevonden op 4 december 2015. Het beroep tot nietigverklaring werd tijdig ingesteld met een op 2 februari 2016 aangetekend verstuurd schrijven.

De materiële misslag in het verzoekschrift dat het “ter post [werd] aangeboden voor aangetekende verzending op 04/12/2015”, verandert daar niets aan.

De excepties worden verworpen.

B. Excepties nopens het belang van de verzoekende partijen

8. De verwerende partij merkt op dat de door de verzoekende partijen opgegeven woonplaats aan de Boesmolenstraat 28 niet overeenstemt met het perceel waarop zij hun belang baseren, met name de ambachtelijke schrijnwerkerij met woonhuis aan de Bloemendaelstraat 10.

9. De tussenkomende partij werpt op dat het beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. Zij zet uiteen dat de verzoekende partijen niet wonen op het perceel naast de vergunde inrichting maar aan de Boesmolenstraat 28 te Herne, dat de afstand tussen de woonplaats van de verzoekende partijen en de vergunde inrichting minstens 230 meter bedraagt, dat de aanpalende woning bij de schrijnwerkerij zonevreed is gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine of middelgrote ondernemingen (hierna: KMO's) en dat de tolerantiedrempel daar dan ook hoger ligt, dat de verzoekende partijen geen eigenaar zijn van de woning en de bijhorende ambachtelijke schrijnwerkerij, dat geen enkel stuk wordt voorgelegd waarmee zij aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk hinder kunnen ondervinden, dat evenmin wordt aangetoond dat de beweerde hinder in causaal verband staat met de bestreden beslissing, dat uit de milieuvergunningaanvraag blijkt dat de inrichting een uiterst beperkte mobiliteitsimpact heeft, dat de voertuigbewegingen bovendien niet langs de woonplaats van de verzoekende partijen verlopen, dat de verzoekende partijen ook geen geluids- en trillingshinder kunnen ondervinden aangezien de manuele sorteer- en laadactiviteiten in de loods zullen plaatsvinden en dat aan het loutere feit van het indienen van een beroepschrift geen belang bij voorliggend annulatieberoep ontleend kan worden.

10. In hun memorie van wederantwoord bevestigen de verzoekende partijen dat zij woonachtig zijn aan de Boesmolenstraat 28 te Herne. Tegelijk zeggen zij eigenaar te zijn van het perceel met woning en bijhorende ambachtelijke schrijnwerkerij dat grenst aan de door de bestreden beslissing vergunde inrichting. Zij menen dat zij in hun hoedanigheid van eigenaar van een onroerend goed in de onmiddellijke omgeving van de vergunde inrichting over een inherent belang beschikken bij het bestrijden van de in het geding zijnde milieuvergunning. Voorts verduidelijken de verzoekende partijen dat zij de woning aan de Bloemendaelstraat 10 verhuren aan hun zoon. Zij benadrukken dat de trillingen dermate ernstig zijn dat de woning davert op haar vesten, dat er ook stofhinder is ten gevolge van de aan- en afvoer van afvalstoffen, dat de goede ruimtelijke ordening wordt geschonden door de verplichting tot het plaatsen van een keermuur, dat de exploitatie niet past in het betrokken gebied aangezien het geen ambachtelijke exploitatie betreft en evenmin een KMO, dat aan de overzijde van het bedrijf vooralsnog een agrarisch gebied gelegen is en de betrokken exploitatie niet verenigbaar is met dergelijk gebied en dat de exploitatie werd aangevat zonder de vereiste vergunningen af te wachten.

11. In hun laatste memorie voegen de verzoekende partijen nog toe dat de gemeente Herne intussen een stedenbouwkundige vergunning voor de keerwanden heeft verleend en dat zij tegen deze beslissing beroep hebben ingesteld bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

Beoordeling

12. De verzoekende partijen tonen met stukken aan dat zij eigenaar zijn van de woning en “werkhuis” met loodsen op een perceel, gelegen aan de Bloemendaelstraat 10 te Herne, in de onmiddellijke omgeving van de vergunde inrichting. Aan dit feit alleen ontlelen de verzoekende partijen een voldoende belang om in rechte op te komen tegen de aan de tussenkomende partij verleende milieuvergunning.

De excepties worden verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

13. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de formelemotiveringsplicht, van “het vigerende gewestplanvoorschrift en van de goede ruimtelijke ordening”.

De verzoekende partijen stellen in een eerste onderdeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet motiveert waarom de inrichting in overeenstemming zou zijn met het betrokken gewestplanvoorschrift, dat volstaan wordt met de vaststelling dat de inrichting gelegen is in een zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's en dat dergelijke zone mede bestemd is voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard, dat de verwerende partij er evenwel aan voorbijgaat dat geen goederen maar wel afvalstoffen worden opgeslagen en verwerkt, dat deze activiteiten geen ambachtelijk karakter hebben, dat het evenmin gaat om een kleine of middelgrote onderneming aangezien de opslag van inerte materialen in beginsel niet als een dergelijke inrichting kan worden gekwalificeerd en dat de bestreden beslissing ingaat tegen de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: omzendbrief van 8 juli 1997) omdat afgezien wordt van de aanleg van een groenbuffer en zelfs geen groenscherm wordt voorzien, terwijl aan de overzijde van het perceel een landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen is.

In een tweede onderdeel betogen de verzoekende partijen dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid op welke wijze de inrichting de

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening doorstaat. Er wordt met name niet ingegaan op de omgevingskenmerken. De exploitatie is bovendien afhankelijk van de plaatsing van keermuren, waarbij wordt verwezen naar het deputatiebesluit van 18 september 2014, waarin wordt gesteld dat een harde afsluiting ruimtelijk niet kan worden aanvaard. De bestreden beslissing stelt omtrent de te voorziene bufferzone dat er concrete plannen bestaan voor de uitbreiding van de KMO-zone aan de overkant van de straat. Dit betreft evenwel geen bestaande toestand en er moet worden gehandeld conform de bestaande toestand. De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht en gaat ook voorbij aan de eisen die voortvloeien uit de concrete plaatselijke gesteldheid. Zo worden geen bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd inzake het verspreiden van stofhinder.

14. In haar memorie van antwoord benadrukt de verwerende partij vooreerst dat de hinder die de inrichting veroorzaakt, de normale hinder van een KMO-zone niet te boven gaat. Voorts argumenteert zij dat de exploitatie is gesitueerd in een industriële zone en in het bijzonder in een zone voor ambachtelijke bedrijven en KMO's. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de ter zake geldende voorschriften van artikel 8 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit) is ruimschoots voldoende. Het betreft hier immers geen opslagplaats voor uitgegraven bodem of voor schroot. Evenmin werd vergunning verleend voor een sorteer- en breekinstallatie. De verwerende partij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing, inzonderheid het verslag van het onderzoek en de evaluatie van de hoorzitting. Zij stelt dat in de motivering uitvoerig wordt ingegaan op de problematiek van de bufferzone en het groenscherm.

15. De tussenkomenende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat de beoogde activiteiten beperkt zijn en niet-hinderlijk. Bijgevolg kunnen zij ingepast worden in de planologische voorschriften. Met hun uiteenzetting zouden de verzoekende partijen niet aantonen dat de opgegeven motieven onjuist zijn. Met betrekking tot

het groenscherm en de bufferzone wijst de tussenkomende partij erop dat in de bestreden beslissing verscheidene redenen worden aangehaald waarom van deze verplichting kan worden afgeweken: de aanbevolen norm in de omzendbrief is enkel richtinggevend, de bufferzone betreft een stedenbouwkundige aangelegenheid, de aanleg is praktisch onhaalbaar en levert de verzoekende partijen geen rechtstreeks nut op, aan de oprichting van de keermuur is de voorwaarde verbonden om streekeigen klimplanten aan te brengen, de afwijking is milieutechnisch verantwoord en door de plannen tot uitbreiding van de KMO-zone vervalt de noodzaak om op korte termijn in een bufferzone te voorzien. Deze redenen verantwoorden volgens de tussenkomende partij op een afdoende wijze waarom wordt afgeweken van de verplichting om een groenscherm of groenbuffer aan te leggen. Bovendien blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening werd onderzocht. Zij wijst erop dat de stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van de keermuren definitief is geworden en de werken intussen werden uitgevoerd. Met betrekking tot de aanleg van een bufferzone, laat de tussenkomende partij gelden dat ook rekening mag worden gehouden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, zoals te dezen de uitbreiding van de KMO-zone waarvoor reeds een conceptnota en een MER-screeningsnota werden opgesteld.

16. In hun memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen dat het geen opslagplaats voor goederen, maar voor afval betreft, en het sorteren en verwerken van deze afvalstoffen, wat strijdig is met de geldende bestemmingsvoorschriften. Ook beklemtonen zij dat de beweerde kleinschaligheid enkel “op papier” bestaat; op de site vinden dagelijks activiteiten plaats met alle stof-, geluids- en trillingshinder van dien.

17. In hun laatste memorie halen de verzoekende partijen een verslag aan van een door hen aangestelde deskundige dat de volgende bevindingen bevat:

“Gezien de zeer geringe afstand (5 à 6 meter) tussen de activiteiten en de bestaande woning zal de hinder niet onbeperkt zijn.

1.4.1. Akoestisch

Gezien het zwaar rollend materiaal nabij de woningen zijn trillingen niet uitgesloten met eventuele scheurvorming tot gevolg.

De akoestische controlemeting dient te gebeuren alvorens de schade te kunnen bepalen.

Na gevolg hieraan is akoestische schade uitgesloten.

Zonder gevolg op blijvende akoestische: waardevermindering van 6,7% op de geschatte waarde (zie bijlage).

Ref.: prof Roel Helgers KUL Leuven

1.4.2. Visueel

Het betreft een KMO zone. Vanzelfspreken[d] is op deze locatie activiteit. Dit kan zowel in de vorm van een loods zijn dewelke visueel een gelijkmatige impact heeft dan een afbraak en opslag van materialen.

Gezien de afstand van deze zonering lijkt mij de hinder beperkt afhankelijk van gebruik van de woning, oriëntatie, seizoen,...

De slaapkamers zijn gesitueerd richting de site.

1.4.3. Geur

Afhankelijk van de vergunning. Gezien de huidige opslag kan geurhinder voorkomen (t^o en opslag van asfalt)

[...]

Asfaltresten tussen het puin.

Gezien de geringe afstand tussen opslag en woning is hinder niet uitgesloten.

1.4.4. Stof

[...]

Duidelijke aanwezigheid van stuivende stoffen (zie lijst Vlarem II) die hinderlijk zijn voor de luchtwegen.

Gezien de locatie (afstand) tegenover de wo[n]ing is dit hinderlijk. (Geen milieuvergunning voor deze locatie)".

18. In haar laatste memorie wijst de tussenkomende partij erop dat het gemeentelijk RUP "Lokaal Bedrijventerrein Herne" op 28 juni 2017 voorlopig werd vastgesteld en in openbaar onderzoek gelegd van 1 augustus 2017 tot en met 29 september 2017. Uit dit gegeven leidt zij af dat de verzoekende partijen niet langer belang hebben bij het eerste onderdeel van het middel. Immers zou inmiddels ontegensprekelijk vaststaan dat er geen verplichting bestaat om een bufferzone aan te leggen en doordat de verzoekende partijen geen bezwaarschrift hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek, hebben zij impliciet doch zeker te kennen gegeven dat zij instemmen met de aanleg van een bufferzone aan de rand van de KMO-zone in uitbreiding.

Voorts doet zij gelden dat het verslag van de deskundige, aangehaald door de verzoekende partijen, getuigt van eenzijdigheid en geen elementen bevat die aantonen dat de vergunde inrichting niet verenigbaar is met de planologische voorschriften van het gewestplan, te meer omdat uit dit verslag niet kan worden afgeleid dat de afvalproducten van schadelijke aard zijn in de zin van artikel 8 van het inrichtingsbesluit. De tussenkomenende partij meent dat de toon van het bedoelde verslag zeer voorwaardelijk is en bevestigt dat de hinder beperkt en niet waarneembaar is.

Beoordeling

19. Het wordt niet betwist dat de vergunde inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, gelegen is in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen (hierna: KMO-gebied). In het kader van het onderzoek van de wettigheid van de verleende milieuvergunning moet de Raad van State nagaan of het bestuur naar behoren heeft onderzocht of het bedrijf, wegens de hinder die het veroorzaakt, wel een plaats heeft in een KMO-gebied.

Artikel 8 van het inrichtingsbesluit bepaalt:

“2.1. Voor de industriegebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven :

[...];

2.1.3. de gebieden voor ambachtelijke bedrijven en de gebieden voor kleine en middelgrote ondernemingen. Deze gebieden zijn mede bestemd voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard”.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet

zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De beslissingnemende overheid is evenwel niet verplicht op elk aangehaald argument afzonderlijk te antwoorden.

Eerste onderdeel

20. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aangevraagde inrichting verenigbaar acht met het aangehaalde bestemmingsvoorschrift omdat de “bedrijvigheid op de site [...] heel beperkt [is]”, de afvalstoffen in de loods “slechts [worden] gesorteerd op momenten dat de weersomstandigheden grondwerk verhinderen of op momenten van lage inzetbaarheid van het personeel op werven (gemiddeld 1 dag per 3 weken)” en de afvalstoffen “met de hand en kleine machines [worden] uitgesorteerd en opgeslagen in verschillende containers die worden afgevoerd naar een externe verwerker”. Ook wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat “maximaal 100 ton niet-gevaarlijke afvalstoffen worden opgeslagen en gesorteerd” en dat de afvalstoffen uitsluitend afkomstig zijn van eigen werven.

De desbetreffende motieven zijn niet stereotypisch of nietszeggend, maar spitsen zich concreet toe op de specifieke kenmerken van de inrichting en de omvang van de beoogde activiteiten die door de verwerende partij als kleinschalig worden aangemerkt. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij haar appreciatievrijheid onredelijk heeft aangewend of de betrokken planologische voorschriften foutief heeft geïnterpreteerd. Het enkele feit dat geen goederen worden opgeslagen, maar niet-gevaarlijk bouw- en sloopafval, brengt op zich niet mee dat de inrichting onverenigbaar is met de bestemming gebied voor ambachtelijk bedrijven en KMO's. Naar luid van artikel 8.2.1.3 van het inrichtingsbesluit wordt immers enkel de opslag van “afvalproducten van schadelijke aard” expliciet uitgesloten.

21. In zoverre de verzoekende partijen het ontbreken van een groenbuffer aanklagen, verwijzen zij naar de toelichting in de omzendbrief van 8 juli 1997 omtrent de aanleg van een bufferzone waarvan sprake is in artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit. Dergelijke bufferzone is bedoeld als een binnen de grenzen van het industriegebied te situeren strook met een hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige functie, waarvan de breedte en ook de aanleg dienen te worden bepaald in de stedenbouwkundige vergunning verleend voor de randpercelen of - wat hier van geen belang is - naar aanleiding van de goedkeuring van een verkavelingsplan of de vaststelling van een aanlegplan voor het gebied. Een milieuvergunningsaanvraag kan dan ook niet geweigerd worden wegens de ontstentenis van een bufferzone zoals bedoeld in artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit. De kritiek van de verzoekende partijen vormt derhalve geen dienstig middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden milieuvergunning kan leiden.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

Tweede onderdeel

22. Met betrekking tot de verenigbaarheid van de inrichting met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, wordt in het bestreden besluit gesteld dat het kwestieuze perceel deel uitmaakt van “een lokaal bedrijventerrein langs de Ninoofsesteenweg, ten noorden van Herne en [...] aan de ooststrand van deze zone [ligt]”, “[d]e ordening van de kmo-zone [...] grotendeels vast[ligt]”, “het gemeentelijk containerpark [...] hier [is] gevestigd”, “[n]aast de bedrijfsgebouwen [...] er zich ook een aantal woningen [bevinden], al dan niet verbonden aan een bedrijf”, “[a]an de overkant van de Scheibeekstraat [...] een vrij open agrarisch gebied [ligt] dat aangesneden zal worden bij de realisatie van het momenteel nog in opmaak zijnde RUP” en dat “[g]elet op de aard en de kleinschaligheid van de activiteiten [...] de uitbating verenigbaar [is] met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening”.

Het middelonderdeel mist feitelijke grondslag in zoverre wordt aangevoerd dat in de bestreden beslissing “niet [wordt] ingegaan op de omgevingskenmerken”. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 18 september 2014 waarbij de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een keermuur en een betonnen afsluiting werd geweigerd en naar de plannen tot uitbreiding van de KMO-zone, betreft het opnieuw een niet-dienstige kritiek op het ontbreken van een voldoende brede bufferzone zoals bedoeld in artikel 7.2.0 van het inrichtingsbesluit. Tot slot blijkt uit de door de verzoekende partijen niet bekritiseerde motieven die de verwerende partij hebben doen besluiten dat “[o]p basis van de aard en de kleinschaligheid van de exploitatie [...] in alle redelijkheid [kan] worden aangenomen dat de inrichting geen onaanvaardbare stofhinder zal veroorzaken”, er geen dwingende aanleiding was om voor de beheersing van die hinder bijzondere exploitatievoorwaarden op te leggen.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Conclusie

23. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

24. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de formelemotiveringsplicht en van artikel 5.2.1.5, §§ 2 en 5, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II).

De verzoekende partijen stellen in een eerste onderdeel dat de bestreden beslissing afziet van de verplichting tot de aanleg van een groenscherm,

wat volgens artikel 5.2.1.5, §§ 2 en 5, van Vlarem II enkel kan om zorgvuldig gemotiveerde redenen. De motivering beperkt zich echter tot een nietszeggende formule, waarbij voorbij wordt gegaan aan de kleinschaligheid van het perceel, de kenmerken van de omgeving en de aanzienlijke open opslag.

In een tweede onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden beslissing stelt dat het deels ommuren van de inrichting met een keerwand, aangevuld met afsluitbare poorten en draadomheining, zodat de totale hoogte minstens 2 meter bedraagt in combinatie met de afsluitbare loods, de inrichting ontoegankelijk maakt voor onbevoegden, terwijl deze voorwaarde evenwel niet wordt hernomen in het beschikkend gedeelte van de verleende milieuvergunning. Ook kan volgens de verzoekende partijen niet worden ingezien hoe een keermuur de ontoegankelijkheid voor onbevoegden kan waarborgen.

25. De verwerende partij antwoordt dat van de in Vlarem II voorgeschreven sectorale milieuvoorwaarde omtrent de aanleg van een groenscherm rondom een inrichting voor de verwerking van afvalstoffen, kan worden afgeweken in de individuele milieuvergunning, dat in voorliggend geval deze afwijking wordt toegestaan omdat er een keermuur met klimplanten wordt aangelegd waarvoor een stedenbouwkundige vergunning werd verleend en dat artikel 5.2.1.5, § 2, van Vlarem II eveneens toelaat dat de ontoegankelijkheid van de inrichting voor onbevoegden in de milieuvergunning zelf wordt geregeld.

26. De tussenkomenende partij laat gelden dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 5.2.1.5, § 5, van Vlarem II aangezien deze bepaling zelf voorziet in de mogelijkheid om af te wijken van de verplichting tot de aanleg van een groenscherm, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de afwijking op afdoende wijze wordt gemotiveerd, dat de milieuvergunning afhankelijk is van de strikte naleving van onder meer de sectorale milieuvoorwaarde inzake de ontoegankelijkheid voor onbevoegden, zoals vervat in artikel 5.2.1.5, § 2, van Vlarem II en dat het gebeurlijk niet naleven van deze voorwaarde een zaak is van handhaving en niet van de wettigheid van de bestreden beslissing.

27. In hun memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen dat in het dictum van de bestreden milieuvergunning geen afwijking op artikel 5.2.1.5, § 2, van Vlarem II wordt toegestaan “wat op zich al intern contradictorisch is”.

Beoordeling

Eerste onderdeel

28. Artikel 5.2.1.5, § 5, van Vlarem II, in de op het geding toepasselijke versie, schrijft voor dat “[t]enzij anders bepaald in de milieuvergunning” langsheen de randen van de inrichting een groenscherm van minstens vijf meter breedte wordt aangelegd, bestaande uit “streekeigen laag- en hoogstammige dichtgroeïende gewassen”. Voormelde bepaling wordt niet geschonden door de enkele vaststelling dat het bestreden vergunningsbesluit, in afwijking van het sectorale Vlarem II-voorschrift, de aanleg van een dergelijk groenscherm niet vooropstelt maar aanvaardt dat “het niet plaatsen van een groenscherm milieutechnisch verantwoord [is]” waarbij rekening wordt gehouden met de “kleinschaligheid van de inrichting” en “het feit dat de afvalverwerkende activiteiten in de loods plaatsvinden”.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

Tweede onderdeel

29. De in artikel 5.2.1.5, § 2, van Vlarem II opgelegde verplichting om de inrichting ontoegankelijk te maken voor onbevoegden is een sectorale voorwaarde van infrastructurele aard die overeenkomstig de artikelen 3.1.1, § 1, en 5.2.1.1, § 1, van hetzelfde besluit automatisch van toepassing is op de inrichting van de tussenkomen partij zonder dat zulks uitdrukkelijk in het beschikkend gedeelte van de verleende milieuvergunning moet worden opgelegd. De

verwerende partij is niet van deze voorwaarde afgeweken door in het bestreden besluit vast te stellen dat de inrichting ontoegankelijk is voor onbevoegden door “[h]et deels ommuren van de inrichting met een keerwand, aangevuld met afsluitbare poorten en draadomheining zodat de totale hoogte minstens 2 m bedraagt in combinatie met de afsluitbare loods”.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Conclusie

30. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 800 euro, elk voor de helft.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig februari tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	eerste voorzitter van de Raad van State,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Roger Stevens